

ЗИНОВИИ ПРИГОДИЧ

І некалькі слоў пра сябе

Мне заўсёды, колькі я сябе памятаю, хацелася пісаць, ці, як у нас кажуць, сачыняць. Спачатку гэта былі кароценькія допісы ў газету «Піянер Беларусі» пра школьныя справы, пра ўражанні аб прачытаных кніжках. У старэйшых класах завёў цеснае супрацоўніцтва з раённай газетай «Калгасная праўда» — дасылаў туды матэрыялы ўжо не толькі пра жыццё школы, але і мясцовага калгаса, замалёўкі пра цікавых людзей роднай вёскі Лышча.

Таму, напэўна, невыпадкова пасля заканчэння сярэдняй школы мяне запрасілі на работу ў раённую газету. Я з удзячнасцю прыняў гэта запрашэнне. І не толькі таму, што любіў і марыў пра журналісцкую працу, а яшчэ і з-за таго, што для паступлення на аддзяленне журналістыкі Белдзяржуніверсітэта тады трэба было абавязкова мець два гады працоўнага стажу, і пажадана па спецыяльнасці.

Пасля заканчэння ўніверсітэта я быў размеркаваны на працу ў старэйшую і са-

мую аўтарытэтную ў рэспубліцы газету «Звязда». Адзінаццаць гадоў я правёў у гэтым таленавітым рэдакцыйным калектыве, прайшоўшы сур'ёзную школу прафесійнага станаўлення. Гэта былі, бадай, самыя шчаслівыя і самыя плённыя ў творчым плане гады майго жыцця. Тут я напісаў і выдаў свае першыя кнігі, стаў членам Саюза журналістаў рэспублікі. А ў 1986 годзе — і членам Саюза пісьменнікаў СССР.

Вяршыняй маёй журналісцкай кар'еры можна лічыць пасаду галоўнага рэдактара газеты «Советская Белоруссия», якую мне давялося ўзначальваць у самыя буропенныя гады перабудовы. І нягледзячы на ўсе складанасці грамадска-палітычнага і творча-рэдакцыйнага жыцця, мы мелі рэкордны па тым часе тыраж — звыш 600 тысяч экзэмпляраў.

Пасля развалу Савецкага Саюза я апынуўся на вуліцы. У прамым сэнсе: як былога «камуняку» мяне нікуды не бралі на работу. Тры месяцы я быў беспрацоўным. Але я не сядзеў склаўшы рукі. Рэгулярна хадзіў у бібліятэку, чытаў даўнія газеты і часопісы, выношваў, абдумваў ідэю ўласнага выдання. І ад-

нойчы канцэпцыя такога выдання мне ўявілася настолькі выразна і поўна, што мне заставалася толькі як мага больш дакладна яе занатаваць. Так напрудвесні 1992 года з'явілася вядомая цяпер «Гаспадыня», аб чым я ўжо крыху раскажаў.

Што яшчэ? За гэтыя трыццаць гадоў многае зроблена. Галоўнае: удалося ўтрымаць на плаву часопіс. «Гаспадыня» па-ранейшаму застаецца адным з самых масавых выданняў у рэспубліцы. Акрамя таго я працягваў займацца навуковай і творчай працай: стаў кандыдатам філасофскіх навук, выдаў больш за 30 мастацкіх і дакументальных кніг. Лаўрэат Нацыянальнай літаратурнай прэміі. Заслужаны дзеяч культуры Рэспублікі Беларусь.

Дарэчы, у нашай рэдакцыі працуюць тры члены Саюза пісьменнікаў, тры лаўрэаты прэміі прафсаюзаў Беларусі ў галіне літаратуры і два лаўрэаты Нацыянальнай літаратурнай прэміі. Я ганаруся сваім калектывам і ўдзячны супрацоўнікам за іх талент, за добрасумленную, плённую працу, за шчырасць і любоў да нашых чытачоў.

**Зіновій ПРЫГОДИЧ,
галоўны рэдактар часопіса
«Гаспадыня».**